

Arrest

nr. 213 246 van 30 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietig-verklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 11 februari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 16 februari 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : [A.A.]

voornaam : [W.H.A.]

[...]

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/02/2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Bij arrest nr. 168 259 van 25 mei 2016 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Bij wijze van exceptie werpt verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) iuncto artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan dat verzoeker geen schending van een hogere rechtsnorm aanvoert.

3.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat hij in illegaal verblijf is, wat een voorwaarde is om toepassing te kunnen maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder onderzoek van het aangevoerde middel kan worden gesteld dat hij geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. Een asielzoeker die in België een asielaanvraag indient, verblijft gedurende de volledige duur van het onderzoek van deze asielaanvraag wettig in België. Verzoeker heeft op 27 augustus 2015 een asielaanvraag ingediend, en hij bevindt zich nog steeds in de asielprocedure.

Verzoeker heeft op 12 maart 2016 voor uw Raad beroep aangetekend tegen de beslissing van het C.G.V.S. dd. 11 februari 2016 (zie stuk 1). Ondanks dit beroep werd er hem op 16 februari 2016 een bevel gegeven om het land binnen de 30 dagen te verlaten. Verzoeker kan zich geenszins akkoord verklaren met dit bevel om het land te verlaten.

2. Overeenkomstig art. 39/70 Vreemdelingenwet kan, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied worden uitgevoerd. Er kan dan ook logischerwijze geen bevel gegeven worden om het land te verlaten. Het is totaal onzinnig een bevel te geven om het land te verlaten, indien dit bevel niet kan worden uitgevoerd. Een overheidsbevel dat niet afdwingbaar is, is een contradictio in terminis.

Het is daarenboven totaal onredelijk dat de asieloverheden een asielzoeker schrik aanjagen en hem in verwarring brengen m.b.t. zijn rechten om, gedurende de volledige asielprocedure, in België te blijven. En als dezelfde asielzoeker later nogmaals een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten - dat ditmaal wel uitgevoerd kan worden - , zal hij geneigd zijn te denken dat hij ook dat bevel naast zich kan neerleggen.

Het is dan ook, in het kader van een weldoordacht asiel- en uitwijzingsbeleid, een volkomen fout signaal - en daarenboven totaal onredelijk - aan de asielzoeker een bevel om het land te verlaten te geven, waarvan deze asielzoeker weet dat hij dit bevel zomaar naast zich kan neerleggen.

3. Overeenkomstig art. 27 § 1 en § 3 Vreemdelingenwet kan een vreemdeling aan wie een bevel gegeven werd om het land te verlaten en die aan dit bevel geen gevolg gegeven heeft, met dwang naar de grens geleid worden en opgesloten worden.

Het is verzoeker allerm minst duidelijk hoe er op huidig ogenblik een situatie kan ontstaan waarin hij verplicht wordt het land te verlaten teneinde te vermijden opgesloten te worden. Indien verzoeker opgesloten zou worden in de loop van zijn asielprocedure, ware dit een flagrante schending van het Verdrag van Genève.

Verzoeker heeft dan ook geen andere keuze dan beroep aan te tekenen tegen het bevel om het land te verlaten.

4. Daarenboven kan er, overeenkomstig art. 74/11 Vreemdelingenwet, een inreisverbod opgelegd worden aan de vreemdeling die geen gevolg gegeven heeft aan een bevel om het land te verlaten.

Opnieuw is het verzoeker totaal niet duidelijk hoe hij verplicht kan worden, in de loop van de asielprocedure, het land te verlaten teneinde te vermijden dat er hem een inreisverbod zou worden opgelegd.

5. Wellicht zal de D.V.Z. beweren dat het bevel om het land te verlaten, niet uitgevoerd zal worden, doch dit is totaal irrelevant. Art. 27 § 1 en § 3 Vreemdelingenwet en art. 74/11 Vreemdelingenwet maken immers totaal geen onderscheid tussen ‘een bevel om het grondgebied te verlaten dat de D.V.Z. zal uitvoeren’ en ‘een bevel om het grondgebied te verlaten dat de D.V.Z. niet zal uitvoeren’.

Dit houdt in dat er een situatie zou ontstaan waarin verzoeker opgesloten kan worden, en waarin er hem een inreisverbod kan opgelegd worden, als de D.V.Z. hiertoe zou willen overgaan. Verzoeker hangt bijgevolg volledig af van de willekeur van de D.V.Z. Nochtans kan er in een Rechtsstaat, die naam waardig, geen situatie gecreëerd worden waarin een rechtsonderhorige kan opgesloten worden volgens de willekeur van een overheidsinstantie. Verzoeker heeft het recht op zekerheid dat hij, in de loop van zijn asielpcedure, niet zal opgesloten worden, en dus is hij wel genoodzaakt beroep aan te tekenen tegen het bevel om het land te verlaten. De rechtszekerheid heeft ook haar rechten .....

6. Ten slotte zij nog erop gewezen dat art. 1.4° van de Vreemdelingenwet illegaal verblijf omschrijft als :

‘ De aanwezigheid op het grondgebied van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden voor de toegang tot of het verblijf op het grondgebied. ’

Verzoeker beantwoordt niet aan deze omschrijving aangezien hij zich bevindt in de asielpcedure.

Art. 1.6° van de Vreemdelingenwet omschrijft beslissing tot verwijdering als :

‘De beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. ’

Verzoeker heeft supra aangetoond dat hij niet in illegaal verblijf verkeert, hij kan bijgevolg niet verwijderd worden, en er kan dan ook geen bevel gegeven worden om het land te verlaten.”

4.2. De Raad dient te benadrukken dat het feit dat het verzoeker, in afwachting van een beslissing omtrent het beroep dat hij instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal, voorlopig was toegestaan om geen gevolg te geven aan de in casu bestreden beslissing niet inhoudt dat zijn verblijf tijdens deze periode als legaal moet worden beschouwd (cf. HvJ 19 juni 2018, nr. C-181/16, punt 59). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting ook niet aan dat hij *“voldoet aan de voorwaarden voor de toegang tot of het verblijf op het grondgebied”*, zoals bedoeld in artikel 1, 4° van de Vreemdelingenwet en dat verweerder onterecht toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet een beslissing tot verwijdering definieert als een beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt en dat verzoeker gedurende de behandeling van zijn beroepsprocedure tegen de beslissing van de commissaris-generaal, gelet op 39/70 van de Vreemdelingenwet, geen gevolg diende te geven aan de terugkeerverplichting die voortvloeit uit een bevel om het grondgebied te verlaten, laat op zich ook niet toe te oordelen dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing door enige onwettigheid is aangetast. Het is immers niet omdat een beslissing tijdelijk niet uitvoerbaar is dat deze onwettig is.

Door uiteen te zetten dat hij van oordeel is dat verweerder door toepassing te maken van een wettelijke bepaling die hem oplegt de bestreden beslissing te nemen *“een fout signaal”* geeft toont verzoeker ook niet aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van enige wetsbepaling. Verder moet worden gesteld dat het redelijkheidsbeginsel slechts speelt indien een bestuur over een discretionaire bevoegdheid beschikt en verzoeker niet aantoonde dat verweerder, gelet op de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, in casu een keuzemogelijkheid had.

De toelichting van verzoeker dat hij kan worden opgesloten en dat hem een inreisverbod kon worden opgelegd indien hij geen gevolg gaf aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten terwijl hij, tijdens de behandeling van het beroep dat hij instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal, niet gedwongen van het grondgebied kon worden verwijderd, geeft evenmin aanleiding tot de conclusie dat verweerder onwettig optrad of dat de bestreden beslissing door een gebrek is aangetast. Het feit dat verweerder nadat de in voorliggende zaak bestreden beslissing werd genomen eventueel nog een beslissing kon nemen die volgens verzoeker niet aanvaardbaar of rechtsgeldig is, laat de Raad niet toe tot de conclusie te komen dat het in casu bestreden bevel om het land te verlaten onwettig is. Ten overvloede moet worden geduimd dat, los van het feit dat verzoeker verwijst naar een louter hypothetische situatie, hij steeds de mogelijkheid had om de eventuele onwettelijkheid van een maatregel tot vrijheidsberoving of van een inreisverbod bij het bevoegde rechtscollege aan te vechten. Voorts moet ook worden gesteld dat het rechtszekerheidsbeginsel in ieder geval niet kan worden ingeroepen om afbreuk te doen aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling.

